

Druhý díl série FREYJA & HULDAR

YRSA

SIR

ED

OTIR

Černá díra

Tajemná hrozba z minulosti se naplňuje

Yrsa Sigurðardóttir
ČERNÁ DÍRA

U NÁS UŽ VYŠLO:

Poslední rituál
Mrazivé světlo
Žhavý hrob
Led v žilách
Ohnivý anděl
Plavba smrti
Pamatuji si vás všechny
DNA

SÉRIE FREYJA & HULDAR

YRSA

SÍR

F

ÓIR

Černá díra

Přeložil Ondřej Duha

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní a jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, je zcela náhodná.

Copyright © Yrsa Sigurdardóttir 2015
Published by arrangements with Salomonsson Agency
V islandském originále poprvé vyšlo roku 2015
pod názvem *Sogið* v nakladatelství Veröld v Reykjavíku
V anglickém jazyce v překladu Victorii Cribb
vyšlo v nakladatelství Hodder & Stoughton roku 2018
Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Ondřej Duha, 2018
Czech Edition © Metafora, 2018

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-592-0 (pdf)

Tuto knihu věnuji Mjáse a Pille

– Yrsa

Výslovnost jmen hlavních postav:

Æsa – [eiesa]

Dadi – [dahthi]

Einar Adalbertsson – [ainar athalbertson]

Erla – [edla]

Fanney – [fanai]

Freyja – [fraia]

Gudlaugur (Gulli) – [gvóthloghur] [góli]

Gudmundur Lárusson – [gvóthmóndór louruson]

Heida – [haitha]

Huldar – [hóldar]

Jón Jónsson – [john johnson]

Karlotta – [kahrlota]

Kolbeinn Ragnarsson – [kolbaidn ragnarson]

Orri – [oré]

Sigrún – [sikrón]

Sólveig Gunnarsdóttir – [sohlvaig gónarsdohtir]

Thorvaldur Svavarsson – [thorvaldór svahvarson]

Thröstur – [thrustór]

Vaka – [vahka]

Yngvi Sigurhjartarson – [ingvé sigórhiartarson]

Září 2004

PROLOG

Budova školy vrhala mrazivý stín na prázdné hřiště. Za ním svítilo slunce. Kolemjdoucí, kteří vstoupili do stínu, se úžeji zabalili do kabátů a přidali do kroku, dokud se znovu nevyonořili na teplém slunci. Tam byl den klidný, ale tady na školním pozemku foukal ledový vítr a probouzel k životu houpačky v rohu. Pomalu se houपालy sem a tam, jako by na nich seděly neviditelné děti. Nudící se děti, jako Vaka. Horší než nuda byla však zima. Pálily ji z ní tváře a bolely prsty u nohou. Byla promrzlá do morku kostí. Celé to ještě zhoršoval fakt, že seděla na kamenných schodech, protože její nová prošívaná bunda nebyla dost dlouhá, aby jí zakryla zadek. Litovala, že neposlechla maminku a nevybrala si dlouhou, ale tu měli jenom v tmavě modré; ta do pasu byla červená.

Vaka si na zádech narovнала školní batoh a napadlo ji, jestli by se neměla přesunout na slunce. Tak by byla během čekání aspoň v teple – i když by byla pořád sama a znuděná tím, že se nemá na co dívat. Ale stín školní budovy se prodloužil natolik, že se bála, že kdyby z něho vyšla, tatínek by ji mohl přehlédnout a odjel by. Ne, to radši bude snášet zimu.

Kolem projelo auto stejné barvy jako tatínkovo, ale Vaka viděla, že to není správná značka a za volantem sedí někdo jiný, a posmutněla. Že by na ni zapomněl? Byl to její první den v nové škole, tak si možná myslel, že přijde domů sama jako obvykle. Snad postě pocítila píchnutí

stesku po starém domově. Jediné, co bylo na tom novém lepší, byl její pokoj, větší a mnohem chladnější než ten v jejich předchozím bytě. Všechno ostatní se změnilo k horšímu, včetně školy. Zvláště její spolužáci. Nikoho tam neznala. Ve staré třídě znala každého, věděla dokonce, jak se jmenují domácí mazlíčci ostatních děvчат. Teď se jí hlavou honila spousta nových jmen a tváří a ona je nedokázala přiřadit k sobě. Bylo to jako ta paměťová hra, ve které nikdy nevyhrála, pokud ji maminka schválně nenechala.

Vaka popotáhla nosem. Jak dlouho bude tatínkovi trvat, než mu dojde, že by ji měl vyzvednout? Vzhledla k hlavní budově v naději, že někoho zahlédne, ale okna byla tmavá a nikde žádná známka pohybu. Do tváří jí štípl další poryv větru a otrásla se. Vstala a vyšla po schodech ke vchodu. Uvnitř musí být nějaký dospělý, někdo, kdo ji nechá zavolat. Ale dveře byly zamčené. Klepat bylo k ničemu; silné dřevo tlumilo zvuk. Spustila ruku a vzhledla k velkým dveřím v marné naději, že se přece jenom otevřou. Nic se nestalo. Klidně se mohla zase posadit. Doufala, že ji schody nebudou studit tolik jako předtím.

Když se obrátila, dočista na zimu zapomněla. Na úpatí schodiště stála dívka, kterou si Vaka pamatovala z nové třídy. Neslyšela ji přicházet. Možná šla po špičkách, pomyslela si Vaka, i když si za boha nedokázala představit proč. Nehrozilo přece, že ji pokouše, nebyla mezi nimi ani špetka nepřátelství. Vlastně se vůbec neznaly, i když si ji Vaka dobře pamatovala. Aby také ne. Chyběly jí dva prsty: malíček a prsteníček na jedné ruce. Ta dívka seděla sama v první řadě a zdála se být velmi tichá. Nejprve si Vaka myslela, že tam také musí být první den, ale učitel ji nepředstavil tak jako Vaku, takže to tak nemohlo být. Když učitel dovolil žákům povídat si při hodině mezi sebou, neřekla ani slovo. Během přestávky seděla stranou a dívala se do prázdna, stejně jako teď Vaka na schodech. Tvářila se netečně, dokonce i když dva kluci začali reci-

tovat dětskou rýmovačku, kterou si Vaka pamatovala od své babičky: „Maličku, maličku, kdepak jsi? Prsteníčku, prsteníčku, kdepak jsi?“ Vaka si pomyslela, že je to od nich pěkně hnusné, ale ostatní děti nehnuly brvou. Nakonec odvrátila zrak, netroufla si zasáhnout. Koneckonců tam byla nová.

„Je zavřeno.“ Dívka jí věnovala nesmělý úsměv, který se rozplynul tak rychle, jak se objevil – možná to byl jenom světelný klam –, ale Vaka stačila postřehnout, že jí úsměv sluší. „Vždycky zamknou, když skončí vyučování.“

„Aha.“ Vaka nejistě přešlápla, nevěděla, co říct. Nikdy se jí moc nedařilo navazovat přátelství ani mluvit s cizími lidmi a tohle bylo toho dne poprvé, co se jí někdo pokusil vytáhnout z její ulity. „Chtěla jsem si zavolat.“

„Možná bys to mohla zkusit v krámě. Není daleko.“ Spolužačka ukázala do ulice. Měla palčáky, aby zakryla zmrzačenou ruku.

Vaka polkla a nejistě odpověděla: „Nemám žádné peníze.“ Maminka jí měla dávat kapesné každý pátek, ale pokaždé zapoměla. Většinou na tom nezáleželo, ale v některých situacích, jako právě teď, to byla otrava. Stejně jako to, že jí tatínek zapomněl vyzvednout. Dospělí mají hrozně špatnou paměť.

„Hm.“ Dívka se zatvářila smutně. „Já taky ne.“ Otevřela ústa, pak si to rozmyslela a zase je zavřela. Na rozdíl od Vaky, které koupili bundu o něco větší, aby do ní dorostla, jí byla bunda moc malá; rukávy měla příliš krátké a nemohla ji ani pořádně zapnout. Neměla ani čepici a zacuchané vlasy jí vlály ve větru. Přestože bylo sucho, byla obutá ve starých, vybledlých holínkách. Pestrobarevné palčáky však vypadaly čistě a nově.

„To nic. Počkám.“ Vaka se pokusila usmát, ale nepodařilo se jí to. Bylo těžké čekat v takové nejistotě. Byla jí zima a měla hlad. Kdyby tatínek přijel včas, seděla by už v jejich nové kuchyni a pochutnávala si na toastu. Vybavila si chuť rozpuštěného másla a džemu a zaškrundalo jí v břiše.

Spolužačka přešlápla z nohy na nohu. „Chceš, abych počkala s tebou?“ Když to říkala, nedívala se na Vaku, ale stranou, k prázdnému hřišti. „Můžu, jestli chceš.“

Vaka neměla připravenou odpověď. Bude to tak lepší, nebo horší? Mohla si vybrat: sedět tam sama a mrznout, nebo se snažit vymyslet, o čem si povídat s touhle holou, o které ani nevěděla, jak se jmenuje. „Ano, prosím. Jestli se ti chce.“ Když se k ní dívka obrátila se zářivým úsměvem, dodala: „Ale budu muset jít, jakmile mě táta přijede vyzvednout.“

Úsměv pohasl a znovu ho vystřídal prázdný výraz. „No jasně.“

Při pomyšlení na to, jak si kluci dívku dobírali a jak osaměle vypadala, se jí to Vaka pokusila nějak vynahradiť. „Třeba by tě mohl taky odvézt domů.“ Sotva to vypustila z úst, už toho litovala; často slychala rodiče lamentovat nad cenami benzínu. Nemohla po tatínkovi chtít, aby si kvůli její spolužačce zajel, zvláště teď, kdy jim po koupi nového bytu zbylo tak málo peněz. „Bydlíš daleko?“

„Ne. Tamhle vzadu.“ Dívka ukázala na školu, zřejmě směrem k řadě domů, kterých si Vaka všimla, když o přestávce obcházela školní budovu zezadu. Od školy je dělil vysoký plot, na jehož opačné straně se válely nejrůznější odpadky: rozpadající se vybledlé krabice, kusy papíru, plastové tašky a suché listí. Vace odpadky vadily, byly hnusné, ale tohle bylo jedno z mála míst na hřišti, kam nedolehly posměšky kluků, tak došla k plotu a zadívala se skrz něj bez ohledu na odpadky.

Když si ty domy prohlížela, byla vděčná, že rodiče nekoupili jeden z nich. Vypadaly stejně omšele a zchátrale jako ten plot; jejich nátěr se loupal, zahrádky připomínaly džungli. Zahlédla zrezivělý gril stojící na zapleveleném trávníku; vypadalo to, jako by plevel prorůstal jeho mřížkou. Ve špinavých oknech visely nakřivo ušmudlané záclony. Některá okna místo nich zakrývaly deky, jiná noviny nebo kusy lepenky. Znepokojená tím pohledem se Vaka

otočila a vrátila k ostatním dětem, které se chovaly, jako by neexistovala.

Ta ulice však měla jednu výhodu: byla kousek od školy. Třeba by si mohla zavolat od té spolužačky z domova? Bylo to jenom pár minut chůze a tatínek by nestál moc daleko, kdyby přijel, zatímco by byla pryč. Vaka sebrala odvalu a zeptala se: „Hele, nenechala bys mě zavolat od vás?“

Vyděšený pohled, který ta žádost vyvolala, ji vyvedl z míry. „Ode mě z domova?“ Dívka polkla a sklopila zrak. Zírala na své rukavice a kroutila zmrzačenou rukou. „A nemohly bychom prostě počkat tady? Tvůj tatka určitě brzo přijede.“

„Snad jo.“ Vaka si znovu nadhodila na zádech školní batoh. Čím dál víc ji tížil na ramenou, jako by ho táhly k zemi všechny ty minuty, které už strávila čekáním. „Kdybys mě nechala zavolat, mohly bychom si pak jet hrát ke mně.“ Vaka odhadla, že by spolužačka mohla být vděčná za možnost na chvíli uniknout z jednoho z těch hrozných domů. Důvodem, proč ji tak polekala Vačina žádost, mohlo být to, že nechtěla, aby někdo viděl její pokoj.

Zdálo se, že se dívka nemůže rozhodnout, jak odpovědět. „Tak dobře. Ale musíš to zvládnout rychle. A jenom jestli si pak půjdeme hrát k tobě. Ale nesmíš dělat hluk. Táta nejspíš spí.“

Vaka přikývla, velmi spokojená s výsledkem a také s tím, že se sprátelí s někým ze třídy. Samozřejmě by se raději seznámila s jednou z ostatních dívek, zvláště těch zábavných a oblíbených, ale ty se k ní chovaly lhostejně – zjevně nepotřebovaly víc kamarádek. Nejspíš se ukáže, že je tahle holka v pohodě, přestože jí chybí prsty. Aspoň nebyla zlá.

Když však vyrazily, zmocnily se Vaky pochybnosti. Při vzpomínce na ty zchátralé domy pocítila silnou nechuť do jednoho z nich vstoupit. Bylo by lepší počkat na těch promrzlých schodech. Na to už ale bylo pozdě. Pozemek školy už nechaly za sebou a blížily se k domům. Teď kráčely na slunci.

Jenže místo aby se Vaka zahřála, byla jí s každým krokem větší zima.

Marně hledala nějakou záminku, proč se obrátit zpátky a nezranit dívčiny city. Její nová kamarádka také mlčela a zdálo se, že vnímá každý krok. Nevyměnily si ani slovo, dokud nestanuly na popraskaném asfaltu před jedním z domů. Vaka přešla pohledem po průčelí, opatrně, aby nepohnula hlavou, a spolužačka si nevšimla, co dělá. Vypadalo to na největší barabiznu z celé ulice.

Dům měl dvě patra a byl obložený zrezivělým vlnitým plechem, který už léta neviděl ani kapku barvy. Předzahrádka byla nejzanedbanější ze všech, které Vaka to dopoledne viděla. Mezi pampeliškami, ptačincem a suchými keři ležela na boku tříkolka, stejně zrezivělá jako samotný dům. Skoro všechna okna byla popraskaná a na straně do ulice se nikdo neobtěžoval pověsit záclony. A jako by toho nebylo dost, visely přední dveře nakřivo na pantech. Celé to nahánělo strach.

Vaka pátrala v mozku po důvodu, proč by se měla obrátit, ale bylo už moc pozdě. Dívka na ni smutně pohlédla a řekla: „Tak pojď. Tady bydlím. Nedělej hluk a buď rychlá. Pak můžeme jít k vám a hrát si, je to tak?“ Její bezbarvé oči zářily očekáváním a Vaka neměla jinou možnost než přikývnout.

Když dívku následovala, školní batoh ji táhl k zemi, jako by byl plný kamení, a srdce ji tížilo v hrudi. Každý krok byl utrpením. Měla stejný pocit jako vždycky, když dělala něco, o čem věděla, že to špatně skončí. Jako když její rodiče pořádali večírek a ona se při prostírání stolu pokusila odnést příliš mnoho talířů. Už když tu hromadu zvedala, věděla, že je moc těžká, ale stejně to udělala. A všechny talíře do jednoho se rozbily. Přesně tak se cítila teď.

Dívka se zarazila s rukou na klice. „Pojď. A pamatuj si, musíme to zvládnout rychle.“ Vyslovila to skoro šeptem, jako by se uvnitř ukrývalo monstrum, které si jich nesmí všimnout.

Vaka napjatě přikývla a udělala poslední krok do dveří. Okamžik nato byla uvnitř. Vyšla ze slunce do tmy. Přivítal ji pach cigaret a kyselý smrad, který ji přinutil nakrčit nos. Dívka za nimi zavřela dveře a tma ještě zčernala. Možná to bylo dobře. Skryje nepořádek uvnitř a Vačina spolužačka si nevšimne jejího znechuceného výrazu.

„Telefon je v prvním patře. Pojd’“, zašeptala dívka tak tiše, že ji skoro neslyšela. Zatímco si Vačiny oči zvykaly na tmu, všimla si, že se spolužačka rozhlíží na obě strany. Když Vaka okamžitě nezareagovala, netrpělivě jí pokynula. Už si sundala bundu, ale jenom jednu rukavici.

Vaka odtrhla pohled od rukavice, která ukrývala ruku s chybějícími prsty, a ostražitě vstoupila do chodby. Vtom jim nad hlavou zapraskala podlaha. Dívka prudce zvedla hlavu. Tvář se jí zkroutila hrůzou.

Vaka strnula a cítila, jak ji pálí oči, jako by se měla každým okamžikem rozplakat. Co tam pohledává? Unikl jí sten, tak tichý, že ho v tichu v domě nebylo skoro slyšet. Tohle byla strašná chyba. Horší než s těmi talíři. V zajetí paniky jí to pořádně nemyslelo. Jediné, co se jí honilo hlavou, bylo, že ani nezná dívčino jméno.

† † †

Hafnarfjördurská policie žádá o pomoc při pátrání po pohřešované dívce. Vaka Orradóttir, osm let, byla naposledy spatřena dnes odpoledne ve tři hodiny, když odcházela ze školy v Hafnarfjörduru a měla namířeno domů. Podle popisu je malá a útlá, má světle hnědé vlasy po ramena a na sobě červenou prošívanou bundu do pasu, červenou vlněnou čepici, džíny a růžové tenisky. Předpokládá se, že se stále nachází v uvedené oblasti. Každý, kdo má informace o jejím pohybu, ať kontaktuje hafnarfjördurskou policii na čísle 525 3300.

2016

1. KAPITOLA

Huldar upustil na stůl svazek fotokopií. Kromě malé sbírky poloprázdných hrnků od kávy na něm skoro nic nebylo. V poslední době dostával většinou úkoly, o které nikdo v oddělení kriminálního vyšetřování nestál, jako třeba tuhle věc ze školy. Nakonec se tomu nejspíš všichni na stanici zasmějí, stejně jako jemu – vedoucímu oddělení, který upadl v nemilost. Teď seděl ve vyhnanství v zadní části otevřeného kancelářského prostoru, odkud sotva viděl na svou bývalou kancelář.

Dával si záležet, aby se tím směrem nikdy nepodíval. Samotný pád z kariérního žebříčku mu tak moc nevadil; na nervy mu mnohem víc lezli jeho bývalí podřízení, kteří se k němu teď chovali, jako by byl nakažlivý. Původně předpokládal, že se jeho vztah s kolegy vrátí do bodu, kde byl před jeho krátkým povýšením, ale to se zásadně mylil. Ticho, které se rozhostilo, jakmile vstoupil do místnosti, a šepot, který slyšel, když odcházel, byly tak nesnesitelné, že si občas dokonce přál, aby měl znovu velení.

Ale tyhle pocity nikdy netrvaly dlouho. Skoro okamžitě si vybavil, jak moc tu funkci nesnášel. Nekonečné formuláře, hlášení, schůze a nesmyslná byrokracie; kdyby ho předem varovali, co ta práce obnáší, nikdy by s povýšením nesouhlasil. Ale informace byly v té době bohužel nedostatkové zboží. Celý proces se smrškl na jedinou větu: *Co bys řekl na povýšení?* Velení potřebovalo urychleně sehnat někoho, kdo by vedl vyšetřování komplikovaných vražd, a protože většina služebně starších detektivů musela po

sérii skandálů odstoupit, padla volba na Huldara skoro nedopatřením. Místo univerzitního titulu nebo renomé vyžadovaného v jiných sektorech se velitelské schopnosti policejního důstojníka posuzovaly v podstatě podle věku nebo odsloužených let. Tyhle parametry se daly snadno porovnat. Po nedávném poprasku pojal Huldar podezření, že do výběru zahrnuli další snadno vyčíslitelné hledisko – výšku. Byl přesvědčený, že v jeho případě rozhodlo i to, že jeho hlava vyčnívá nad okolní dav. Měl se raději nahrbit nebo posadit. Pak by pořád měl svoji starou práci někde uprostřed žebříčku velení a nekrčil by se na nejnížší příčli.

Přesto Huldar nechoval žádnou zášť k těm, kdo mu tu šanci nabídli. Mohl ji snadno odmítnout. Nezlobil se ani na ty, kdo měli na svědomí jeho degradaci. To prominentní postavení mu nemohlo vydržet dlouho. Zkazil vyšetřování vraždy tak velkolepým způsobem, že by ho sotva mohl někdo trumfnout. Jediné přirovnání, které ho napadlo, když to vysvětloval jedné ze svých sester, znělo, že se zachoval jako chirurg, který by vběhl na operační sál se zvednutým skalpelem, aby provedl naléhavý zákrok, ale přitom by zakopl a nedopatřením uřízl pacientovi hlavu.

Nejhorší na tom bylo, že s sebou stáhl ke dnu Freyju, ředitelku Dětského domu. Agentura pro ochranu dětí jí neodpustila, že zastřelila na svém pracovišti člověka, a sesadila ji na pozici obyčejného dětského psychologa.

Vlastně mohli být oba vděční, že se neplouží po ulici a nehledají práci.

Ne že by Freyja byla vděčná. Při těch vzácných příležitostech, kdy se po osudných událostech v Dětském domě jejich cesty zkrížily, mu sotva věnovala pohled. Překypovala hněvem a nebylo pochyb, že byl namířený proti němu. Huldar se při té vzpomínce ušklíbl. Pořád choval naději, že by se mohli dát dohromady, navzdory trapnému začátku, nevyrovnané střední části a katastrofálnímu finále. Mohl vinit jenom sebe; jejich první